

MAFINKA HÍRADÓ

2026. ÁPRILIS

„Örüljete az Úrban szüntelenül!
Újra csak azt mondom, örüljetek.”

(Fil 4,4)

2

Kedves Olvasó!

Lectori salutem

3

Húsvét vasárnap így köszöntjük egymást: Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt! De vajon hisszük-e igazán azt, amit kimondunk, vagy csupán hagyományból, megszokásból ejtjük ki ezeket a szavakat?

Útitárs:
Miért érdemes misét
mondatni másokért?

Húsvét fényében állunk, abban a szent titokban, amely évről évre új életet ébreszt a szívünkben. A feltámadás öröme nem csupán egy régi történet, nem pusztán emlék vagy mese, hanem ma is megtapasztalható, élettető valóság. Isten képes a bánatot örömmé formálni, a bizonytalanságot reménnyé alakítani, és új kezdetet ajándékozni akkor is, amikor mi már nem látunk kiutat.

4

Vallomások:
Mise értünk

Isten annyira szeret bennünket, hogy egyszülött Fiát küldte el értünk. Jézus magára vette bűneink terhét, meghalt értünk, majd – a legnagyobb titokként – legyőzte a halált. A feltámadás fényében örök életre hív bennünket, és ezzel mutatja meg végtelen, mindent átölelő szeretetét.

6

Illyés Gyula:

Feltámadás

Krisztussal mi is feltámadhatunk – már most, itt a földön, átvitt értelemben. Levethetjük az „őembert”, és magunkra ölthetjük az „új embert” Isten kegyelméből, Jézus Krisztus megváltása által. Jézus szeretné átforgatni a szívünket. Amikor találkozunk vele a Szentáldozásban, valóságos jelenléte által költözik a mi testünkbe. Micsoda öröm, hogy Jézus él, és velünk maradt az Oltáriszentségben! Nem hagyott bennünket egyedül: velünk járja utunkat, és amikor ezt megértjük, túlcserél az öröm a szívünkben.

7

Útitárs:

Beszélgetés Szabó József
atyával

Az áprilisi cikkek is ezt az örömet kívánják átadni számunkra. Micsoda boldogság szentmisét mondatni másokért! Hogy mi is történik ilyenkor, arról Szabó József atya válaszából tudhatunk meg többet. Közösségünk tagjai személyes vallomásaikban erősítik meg a felajánlás erejét és csodáját.

11

Örömút

Az Örömút lépésről lépésre vezet át bennünket a feltámadás ragyogásába, hogy örömünk ne csupán Húsvét vasárnapján legyen teljes, hanem nap mint nap erőt meríthessünk a Feltámadással való találkozásokból. A gyermekek számára pedig egy mesével készültünk, hogy ők is megérezzék: Jézus öröme egészen közel van hozzájuk.

17

Mese:

Vidámmá teszem a
szívüket

Húsvét arra hív bennünket, hogy merjük elhinni: Isten ma is képes újat kezdeni bennünk, életünk legmélyebb rétegeiben is.

18

Kézműves sarok:

Szent sír

Krisztus feltámadt!
Valóban feltámadt!

Miért érdemes szentmisét mondatni másokért?

A szentmise a legszentebb áldozat, amelyben húsvét misztériuma jelenvalóvá válik. A II. Vatikáni Zsinat úgy fogalmaz: a szentmise „a keresztény élet csúcsa és forrása”. Ezért minden imádság közül a leghatékonyabb, a legmélyebb és a legnagyobb erejű.

Amikor valakiért misét mondatunk, azt kérjük, hogy Isten áldása legyen az életén – de nem csupán általánosságban, hogy „menjen jól a sora”. Ennél sokkal többről van szó: azt kérjük, hogy részesüljön a húsvét misztériumában, a megváltás erejében, az életszentség útján járjon és eljusson az üdvösségre.

A szentmisében sokféle szándékot hordozunk magunkban, de az első és legfontosabb mindig a megtérés, az üdvösség és Isten szeretetének a megtapasztalása. Aki megtapasztalja Isten szeretetét, annak az életében helyreáll a személyes kapcsolat Istennel – és ez adja a legnagyobb örömet és boldogságot. Ha ez megvan, akkor igazából minden megvan.

A felajánláskor a pap a kenyeret és a bort, „mint a föld termését és az emberi munka gyümölcsét” ajánlja fel – és önmagát is. Innen ered az „áldozópap” kifejezés. De minden megkeresztelt ember részesül Krisztus papságában. Ez az úgynevezett királyi papság, vagy általános papság. A megkeresztelt hívek is részesülnek a hármasságban, tisztségben: papok, akik a saját életáldozatukat ajánlják föl az Istennek; próféták, akik az Isten szavát hirdetik és megélve tanúságot tesznek róla; vezetők, akik a személyes példájukkal és szavukkal az Isten felé vezetik az embereket.

Elsősorban a saját életáldozatunkat helyezzük a paténára, de ide helyezzük a szeretteink és a szükségét szenvedő társaink életét is. Ahogyan a kenyér átváltozik Krisztus testévé és a bor Krisztus vérévé, úgy a mi áldozatunk és a szeretteink élete is krisztusivá váljon. A felajánlott személy szenvedése és élete Krisztusban átalakul, egyre inkább krisztusivá válik. Szinte azt is mondhatnánk: azt kérjük, hogy a másik „konszekrálódjon”, vagyis lényegileg formálódjon Krisztushoz.

Ezért a szentmise minden imádság csúcsa.

Mise értünk

A Mise értünk kezdeményezésben megszólalók személyes gondolatai arról mesélnek, mit jelent számukra egy mise felajánlása: miért fontos valakiért imádkozni, és mit ad nekik ez a különleges gesztus. Az alábbi válaszokban különböző élettörténetek, érzések és hitbeli tapasztalatok találkoznak - mind ugyanarra a mély emberi vágyra rímelve: hogy kapcsolódjunk egymáshoz, és hordozzuk egymást a jóban és a nehézségekben is.

„A mise nem csupán egy imaszándék, hanem a legmélyebb közbenjárás, amelyben az Egyház egészével együtt kérjük Isten segítségét, gyógyítását vagy éppen vigasztalását valaki számára. Eddig csak családtagokért ajánlottunk fel misét ünnepek alkalmából vagy kérésként például gyógyulásért, hitre jutásért. Egyik legmegrendítőbb emlékeink közé tartozik, amikor Marika néniért ajánlotta fel egy papunk a misét kérve a gyógyulását vagy a mennybevitelét. Marika néni az átváltoztatáskor halt meg és ment át az új, örök életbe. Ő volt az, aki mindig, mindenkiért misét mondatott. Ez egy óriási áldás volt és egyben kegyelem, hogy akkor hagyott itt minket és ment el Jézushoz, amikor a misét érte ajánlottuk fel.

Azért tartom fontosnak ezt a kezdeményezést, mert ezáltal belépünk egy nagyobb közösségbe, ahol egymásért imádkozunk és egymást támogatjuk. Olyan jó volt hallani, ahogy a Sarlós Boldogasszony plébánosa a közösségünk egyik tagjáért ajánlotta fel a misét és nagyon szépen, személyesen imádkozott érte. Jó újra megérteni, hogyan tudunk együtt érezni a másikkal és átérezni a másik fájdalmát, nehézségét. Ez az irgalom, a szeretet útjára vezet és megtanulhatjuk így hordozni egymást testben, lélekben.”

„Számomra ebben a kezdeményezésben megmutatkozik közösségünk ereje és hiszem, hogy Isten végtelen kegyelme árad szét köztünk. Szerintem ez egy különleges és misztikus ajándék, hogy a családom a közösségünk egy családjáért imádkozhat és egy másik család egy bizonyos napon és órában a férjemért, kisfiamért és értem mond imát, a gondolataiban hordoz, ami által együtt lehetünk közel Istenhez, együtt érezhetjük meg Isten kiáradó szeretetét.”

„Több mint húsz évvel ezelőtt, az egyetem befejezése előtt pár héttel, nyáron elutaztam Gyulafehérvárra, hogy a szeminárium könyvtárában még végezzek valamilyen kutatást a vizsgadolgozatomhoz. Nagyon szép idő volt, a szeminaristák vakáción voltak, lányként szuperül elvoltam egyedül a komplexumban, konyhai személyzet volt, talán pár tanár, közöttük a professzor, aki eligazított a kutatásban. A professzor szólt, hogy reggel hét órakor mise van a szeminárium kápolnájában, mondtam is, hogy megyek. Reggel elaludtam, de hét órakor szólt a szobámban a régimódi vezetékes telefon, mert abban az időben maroktelefon még nem volt, és én, ahogy percek alatt elkészültem, rohantam, ahogy tudtam a kápolnába. A professzor miseruhában készen állt a szentmise celebrálására, én meg néztem szét, hogy még ki van ott vagy ki jön még, de csak én voltam egyedül. A professzor megkérdezte, hogy tudom-e a válaszokat? Hát, az egy dolog, hogy másokkal tudtam mondani, de egyedül nem nagyon. Nagyon türelmes volt és mosolygott, megvárta, hogy összeszedjem magam, meggyóntatott még, majd gyönyörűen és örömmel celebrálta a szentmisét és én szentáldozáshoz járulhattam. Most is, ahogy visszaemlékszem, még mindig bennem van az a megvilágosodás, hogy értem, csak értem volt az a szentmise és, hogy az csak egyedül nekem szólt. Megnyílt az Ég és én ott voltam egyedül. Volt valami megfoghatatlan az egészben, mintha egy másik valóságban találtam volna magamat, ahol nem úgy történtek a dolgok, mint a saját világomban. Utána elemezve, meg kellett emésztennem, hogy mennyire gyenge vagyok és gyarló,

hogy azt gondolom, hogy tudom kívülről a szentmisét, de valóban nem tudok semmit... vagy amiről gondolom, hogy tudom, még azt sem tudom elmondani...

Ha valakiért szentmisét mondanak, maga a Mennyei Udvar ereszkedik le azért az egy emberért. Kicsinysége és gyengesége elveszik abban a fényben, ami mennyei szeretetből van. Nagyobb ajándékot nem tudok elképzelni. Valahogy úgy van, hogy Jézus nem tömegesen, hanem egyedileg szeret minket. És ezt az értünk mondott szentmisében élhetjük át igazán. Nagyon hálás vagyok Petinek és az Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébániának. Ahogy vezettem reggel munkába, hallgattam a szentmisét és ismételtem a szavakat, mert az Ég megnyílt értem, a családomért és egyenként azokért, akikért a szentmisék fel voltak ajánlva és egyenként, mindenkiért.”

„Nekem a misemondatás arról szól, hogy ha valaki fontos, akkor nem csak aggódom érte vagy gondolok rá, hanem konkrétan teszek is érte valamit. Amikor misét mondatunk valakiért, azzal azt fejezzük ki: fontos nekem, és szeretném őt Istenre bízni, kérni, hogy segítse Őt. Jó érzés tudni, hogy egy egész közösség viszi őt Isten elé imáiban.

Ezért tartom fontosnak ezt a kezdeményezést is, mert mindannyiunk életében vannak olyan helyzetek, amikor szükségünk van több imára. Én is éreztem, hogy jó lenne, ha mások is imádkoznának értem. Sokszor próbálunk erősek lenni és mindent egyedül megoldani, de közben ott vannak a féltelmeink, kérdéseink, és ilyenkor különösen fontos emlékeztetni magunkat arra, hogy szükségünk van Isten segítségére.”

„Számomra ez a kezdeményezés egy kedves gesztus, a szeretet egy formája. Azt jelenti, hogy számíthatunk egymásra, és nem maradunk magunkra a nehézségekben. Nekem ez a törődés egyik nagyon szép módja.”

„Gyerekkoromtól megszoktam, hogy elhunyt rokonainkért misét mondatunk. Ez valahogy olyan szokássá vált, amit rossz érzés lenne kihagyni. Nyugalmat ad a lelkednek, ha megtetted. És még találóbbnak tartom, ha élőként mondanak misét. Ez nekem új, de úgy gondolom, valahogy közelebb hozza a lényegét, épp ezért tartottam fontosnak. Ez megváltoztathatja az emberi kapcsolatok mélységét és közelségét.

Mindnyájunknak szüksége van lelki támaszra ebben a zűrzavaros világban, ahol nem látjuk tisztán létünk lényegét és értelmét. Ez reményt ad a tisztábban látáshoz és a hit erősödéséhez.”

„Számomra a mise felajánlásának fontossága abból a gondolatból fakad, amely régóta meghatározza az életemet: „Én tebenned és te énbennem.” Arra törekszem, hogy az életem minden percét Istennel éljem meg. A Jóistennel és az Ő „segítőivel” való kapcsolat kialakítása és fenntartása az imával kezdődik. A szentmise és az azon való részvétel, ennek a lelki életnek a csúcspontja, ahol újra és újra megéljük Jézus passióját. Együtt, közösségben imádkozunk, és megpróbálunk lélekben részt venni abban a szenvedéstörténetben, amelyben egykor Jézust körülvették.

Ha az ember a lehető legmagasabb szinten szeretne együtt lenni Istennel – kérni, hálát adni, megbocsátani vagy éppen valakiért könyörögni –, akkor a szentmise felajánlása az egyenes út ehhez. Olyan ez, mintha a „legmagasabb zsámolyra állnánk”, hogy a kérésünk biztosan eljusson Hozzá. Számomra ez a lényege annak, miért fontos misét mondatni valakiért.

A „Mise értünk” kezdeményezéshez azért éreztem fontosnak csatlakozni, mert mi, itt Finnországban élő magyarok, csak egy kis morzsányi közösség vagyunk ahhoz képest, hogy mennyi magyar testvérünk él még itt. Minket a Jóisten szeretete hozott össze. Éreztük, hogy van bennünk egy

hiány: nem volt elég a jólétben élő, polgári, mindennapi családi élet. A szívünkben éreztük, hogy kell ennél több – valami, ami mélyebb és összeköt bennünket. Úgy gondolom, a tanítványok is így lehettek ezzel: talán az elején nem ismerték egymást igazán, de idővel belerázódtak a közösségbe. Nekünk is bele kell rázódnunk ebbe a közös lelki úton járásba.

Személyesen ez a kezdeményezés nagy öröm számomra. Úgy érzem, valaminek el kellett indulnia egymás felé és a Jóisten felé is. Sokszor eszembe jut gyerekkori lelkiatyám mondása: „Ha nem adsz bele mindent, akkor az egész csak favágás.” Azt gondolom, ez a kezdeményezés akkor válik igazán élővé és gyümölcsözővé, ha szívvel-lélekkel tesszük bele magunkat. Én ebben látom a lényegét, és ezért fontos számomra mindaz, amit a közösségünkben együtt megélünk.”

„Embernek ez lehetetlen, Istennek azonban minden lehetséges.”

(Máté 19, 26)

Beszélgetés Szabó József atyával

Egy pap hivatása mindig titokzatos és mélyen személyes történet. Van benne küzdelem, öröm, meghívás, és sokszor olyan fordulatok, amelyeket csak utólag ért meg az ember. Beszélgetésünkben Szabó József atya nyitja meg előttünk életének fontos állomásait, aki gyermekkori betegségen, belső vívódásokon, majd a hivatás öröme és felelősségén keresztül jutott el oda, ahol ma szolgál. József atyából öröm sugárzik. Ennek az örömnek a forrása Jézus, a Megváltó.

Megosztanád velünk, hogy lettél pap?

Jézus Krisztus meghívott, ez a rövid válasz. Hosszabb pedig az, hogy ez az egész Isten titka. Amikor másfél éves voltam egy nagyon súlyos vesebetegségem volt, le is állt a vesém. Édesanyám fekete ruhába járt a kórházba mivel mondták neki, hogy bármikor meghalhatok. Öt hónapot voltam bent a kórházban. Minden egyes nap bement az egri bazilikába, Szent Ritát kérte a gyógyulásomért és rengeteget imádkozott. Amikor az új misém volt, és vettem fel a miseruhát, akkor mondta el, hogy akkor, felajánlott engem Jézusnak. Hogyha életben maradok, akkor felajánl engem, hogy pap legyek. Ezt soha nem mondta el előtte.

Mindig jártam templomba, ministráltam is, de nem készültem papnak. Gimnazistaként rendőr vagy nyomozó szerettem volna lenni. Később rádió-tévé műszerésznek tanultam és el is végeztem. Közben jött egy **belső indíttatás**; többet jártam templomba, gyóntam. A falutól 3,5 kilométerre volt egy kis „szent hely”, Honvédhalma, ahol volt kút, Szent István- és Szűz Mária-szobor, egy kis harang. Arra szerettem futni. Egy este, 23 évesen, amikor odaértem és imádkoztam, jött egy nagyon erős gondolat: **papnak kellene lennem**. De nem tudtam mit kezdeni ezzel. Ugyanakkor a gondolat nem hagyott békén: egyre többet imádkoztam, hétköznapi is elmentem szentmisére, többször gyóntam, olvastam a Szentírást, imádkoztam a rózsafüzért, de egy porcikám sem kívánta,

hogy pap legyek. Két évig küzdöttem magamban, senkinek nem mondtam el. Félttem: mi lesz, ha nem nősülök meg, hogyan fogok prédikálni, hiszen nem szerettem szerepelni, ráadásul beszédhibám is volt.

Aztán a bátyám nagyon mélypontra került. Elkezdtem érte komolyan imádkozni meg szerdán és pénteken kenyéren és vízen böjtölni. Azt mondtam Jézusnak: ha ő meggyógyul, akkor elmegyek papnak. Ő megtért és rendbe jött az élete. Így jelentkeztem a szemináriumba.

Az életem legboldogabb hat éve volt. Kinyílt előttem az egyházi világ, és nagyon jól éreztem magam benne. Soha nem volt hivatáskrizisem.

Illyés Gyula:

FELTÁMADÁS

Férgével, savával a szorgos föld, az anyaföld, a meleg, lemossa rólam testemet, leszed rólam mindent mi mocskos.

Kitörölve a szemüreg, a csigolyák, a bordák sorra. Mint anyámtól hajdan, topogva várom ünnepi ingemet.

Mert áldozás lesz! Tegnap gyóntam! Gábrriel csöndít a toronyban és maga Jézus mond misét!

Fussunk; nehogy egy utcasarkon egy kósza vétek nyakonkapjon mielőtt befogad az ég.

Mit gondolsz, mit kell tenni egy papnak ahhoz, hogy ne legyen hivatáskrizise?

Az alap az, amit még spirituális tanárként tanítottam a seminaristáknak: ugyanúgy, mint a hegymászonak, több kötéllel kell kikötnie. Az egyik – és a legfontosabb – a **mély, személyes imádság és a szeretetkapcsolat Istennel**. Ez az első és legfontosabb. A szemináriumban például minden nap egy óra szentségimádáson vettünk részt.

A másik, hogy legyenek **papi barátságaink**, és legyen **lelki vezetőnk**, akinek mindent elmondhatunk, és aki teljesen mellettünk áll. Fontos a rendszeres lelkigyakorlat is, amelyben az Istennel való kapcsolatot mélyítjük el. Legyenek körülöttünk **családok és barátok**, akik őszintén megmondják, amit gondolnak. Szeretetből szembesítenek a hibáimmal és a gyengeségimmel.

Például azt, hogy nem tetszett a prédikáció?

Azt is, de leginkább azt, hogy hogyan nézek ki, milyen az öltözködésem. Mivel cölibátusban

élek, nincs mellettem társ. II. János Pál pápa mondta, hogy a cölibátus nem élhető meg mély, emberi kapcsolatok sokasága nélkül.

A másik pedig – ami ebből is fakad – hogy „élvezzék” a papságot. Ez azt jelenti, hogy örüljenek az őket körülvevő sokféle, sokszínű embertársaknak. Jómagam nem tudom, hogyan lehet unatkozni papként. Hozzám annyian jönnek, hogy nem is tudok mindenkit fogadni (lelki vezetés, lelkigyakorlat – például most is itt vagyok).

Olyan nagy gyönyörűség embereket megismerni, kapcsolatot teremteni – annyi szeretet van benne, és Istentapasztalat is. Aki tehát **élvezi a papságot, annak nagyon-nagyon jó dolga van**.

Mi a feladata a spirituális atyának?

Ez a szemináriumokban egy külön státusz. A spirituális atya (spiri) a lelki képzésért felelős, a papnövendékek lelki életének vezetője, mentora és gyóntatója. Ez egy belső fórum. Vannak egyrészt főiskolai órák – főleg pszichológia, lelki élet és minden, ami ehhez kapcsolódik – másrészt a személyes beszélgetés, lelki vezetés, gyóntatás.

Ezen kívül a kápolnai programok tartoznak hozzá: az imádságos élet vezetése, imádságok vezetése, a liturgikus élet gazdagítása, lelki napok és lelkigyakorlatok szervezése. A kispapokat lelkileg kíséri, de a fegyelmi vezetéstől teljesen elkülönül.

Ami nagyon fontos még: ez nem csak egy hivatal. Ott éltem a kispapok között. Velük együtt, egy **életközösségben éltem**: beszélgettünk, kirándulni jártunk stb.

Milyen érzés együtt élni/lakni a seminaristákkal?

Jó volt, de néha nehéz is. Nagyon sok szép pillanatot éltem meg; egyszerre volt nehéz, de nagyon gyümölcsöző is. Ők kegyetlenül őszinték. Az őszinteség mellett persze ítéletek is elhangzottak. Próbáltam megtanítani őket arra, hogy ne általánosítsanak, és egyes szám első személyben beszéljenek.

Én mindig meghallgattam őket. Sőt, kértem is, hogy mondjanak rólam három rossz tulajdonságot. Mindezt azért, hogy gyakorolják, hogyan lehet szépen kimondani a negatívumokat. Legyenek kritikusak, és kérdezzenek rá a dolgokra – nem kell mindent csak úgy elfogadni. De ez azt is jelenti, hogy felelősségük is van: a cselekedeteikért és az elhangzottakért.

Mesélted, hogy régebben rendőr vagy nyomozó szerettél volna lenni... és most pedig az ördögűzés felé vezetett az utad. Valahol ez is egyfajta nyomozás, ugye?

Kicsi koromban és utána is folyamatosan élt bennem ez a megmentő szerep – akkor játszás közben, most pedig egészen másként.

Mátraverebély-Szentkúton minden évben van egy, a gyóntatási gyakorlathoz kapcsolódó képzés. Mindig más-más szakember ad elő. 2017-ben egy Matteo de Meo nevű ördögűzőt hívtak meg. Érdekelt, hogy ez mi is valójában, ezért elmentem a háromnapos továbbképzésre. Amikor elkezdett ezekről beszélni, példákat mondva, majd leestem a székéről, hogy ez a dolog ilyen közel van. Aztán részt vettem egy hét napos kurzuson is.

Az ördögűző képzéshez nem kell külön karizma. Minden felszentelt pap megkapja ezt a képzést, de mindig csak a püspök jelöli ki az exorcista papokat. Kell hozzá teológiai alap és rengeteg gyakorlat a megkülönböztetés végett (a protokoll szerint). A megkülönböztetésért imádkozni kell, és csak tiszta szívvel lehet csinálni.

Ha valaki ezzel foglalkozik, annak az alapja a napi szentmise, egy óra szentségimádás és a rózsafüzér ima. A szabadítás Isten hatalma, az Ő győzelme. A gonosz sokszor nem támad közvetlenül, de győztes csak egy van, és az Jézus, a Megváltó.

Nagyon fontos az utógondozás is: mi lesz az illetővel, jár-e templomba. Ez nagyon sok munkát és speciális tudást igényel.

Az egyházmegyében a legfőbb exorcista maga a püspök. Ő nevez ki maga helyett egy papot, aki gyakorolja ezt a hivatást. Engem hivatalosan nem neveztek ki. A püspöktől kérek en-

gedélyt minden esetben az ördögűzéshez, és utána be kell számoljak mindenről.

Hogy tudjuk megélni a megváltás örömét?

A húsvét ünnepének a mélységét akkor látjuk meg igazán, amikor felismerjük a bűn súlyát – az áteredő bűnét, a személyes bűneink következményeit, a gonosz működését, és azt, hogy megváltás nélkül a kárhozat felé tartanánk. Azt hiszem, sokan nem tudnak mit kezdeni a gonosszal. Ha pedig ezt elbagatellizáljuk, akkor a megváltással sem tudunk mit kezdeni. Felmerülhet a kérdés: Jézus mitől is szabadított meg?

Ha nem érezzük a súlyát annak, hogy meghalt értünk, a bűneinkért, akkor a hála sem lesz olyan erős. Ezért fontos látni az ellenséget, a bűn súlyát – mert ennek fényében látjuk meg igazán Jézus nagyságát és szeretetét.

Ezen van a hangsúly. Ezért van húsvét előtt a nagyböjti időszak: amikor szembenézünk az életünkkel, a nyomorúságainkkal, a bűneinkkel, a rossz szokásainkkal, azzal, hogyan távolodtunk el Istentől. Mindenképpen látnunk kell a bűn súlyát ahhoz, hogy utána felfogjuk, ki az, aki megszabadított bennünket.

Ennek fényében tudjuk megérteni és átélni húsvét örömét – hogy bár nem érdemeltük meg, Jézus mit tett értünk azáltal, hogy megváltott bennünket a bűneinktől.

Említetted, hogy az emberek úgy általában a böjttel és ezzel a szenvedéssel még tudnak mit kezdeni, de a húsvét örömeivel már nem nagyon.

Hát igen, mert szomorkodni mindenkinek van miért - akár a saját, akár a másik hibája miatt. Sok probléma van (emberi, családi, gazdasági, politikai) – ezek valós dolgok, ezért lehet szomorkodni. Jézus meghalt, Ő is szenvedett – könnyű vele együtt érezni, együtt szenvedni. A szenvedés közel áll hozzánk.

De a feltámadt Jézus örömét átvenni már nagyon nehéz, mert nemcsak egy hangulatot kell átvenni, hanem a **krisztusi életet** is – csak akkor tudom átélni az Ő örömét. János evangéliuma tizenötödik fejezetének első versében azt mondja: **„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők.”** Itt a Jézus Krisztussal való misztikus egységről van szó. Isten a szőlőtő, mi pedig rajta a szőlővesszők. A kettő összeolvad, és akkor hozunk bő termést, ha a szőlőtőn maradunk.

Utána Jézus azt mondja: **„Mindezeket azért mondtam el nektek, hogy az én örömöm legyen tibennetek, és örömtök teljes legyen.”** Tehát a Krisztusban való életből fakad az öröm – a megtérésből. Ezt nem lehet magunkra erőltetni. Komoly munka az, hogy az Ő életét éljük: **igazi megtérésre, valódi változásokra van**

szükség. Meghalni szokásoknak, önzésnek, bűnnek, ragaszkodásoknak, amelyek eltávolítanak Istentől - vagyis a szőlővesszőn maradni, nehogy lemetszenek, vagy a gőg miatt nehogy én vágjam le magamat a töről.

Aki ezt az utat végigjárja, az jut el erre az öröme. És Jézus azt mondja, hogy nemcsak örülni fogunk, hanem az Ő öröme lesz bennünk. Tehát Krisztus öröme költözik belénk.

A szentmisén beszéltél a lelki élet dinamikájáról? Pontosan mit is jelent ez?

Az első mindig a szeretet megtapasztalása. Szükségünk van arra, hogy minél mélyebben megtapasztaljuk Isten szeretetét. Minél mélyebb ez a tapasztalat, annál nagyobb bennünk az öröm. A szeretet megtapasztalásának első gyümölcse a belső szabadság.

A belső szabadság azt jelenti, hogy minden helyzetben megtalálom a dolgokhoz a helyes hozzáállást; már nem kötnek meg a különböző elvárások. A lelki terhek lehullanak rólam, és sokkal könnyebb lesz a lelkem: szabadabb vagyok, több erőm van, a lehúzó erők megszűnnek. Óriási felszabadultságot jelent.

Ebből fakad, hogy ezt mindenkinek el akarom mondani. Azt szeretném, hogy mások is megtapasztalják ezt a szeretetet és a belső szabadságot. A harmadik lépés tehát a küldetés. Én akarom elmondani, milyen jó az Isten.

Mit üzensz a közösségünknek?

Azt tapasztaltam, hogy a közösségek összetart - úgy is, mint magyarok, és úgy is, mint kegyelmi közösség. Papokat hívtok, igényetek van a misére, a lelkigyakorlatra, az együttlétre és a beszélgetésre a szeretetvendégség mellett.

Fontos őrizni ezt az egységet: egységet a magyarságban, és egységet Krisztusban – mert ez a legerősebb kötelék. Egymásra számíthatunk, de ugyanilyen fontos, hogy a másik üdvösségét is a szívünkön viseljük. Ez hatalmas kincs, és érdemes újra meg újra megerősíteni.

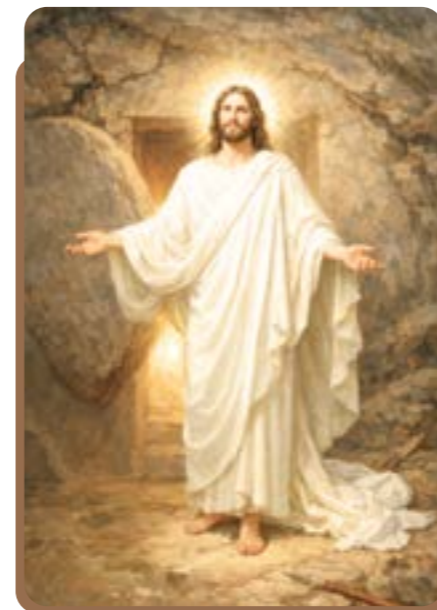
„Ezeket azért mondtam nektek, hogy az én örömöm legyen tibennetek, és örömtök teljes legyen.”

(János 15, 11)

ÖRÖMÚT

Nem tudom, hallottatok-e már az Örömről? Louis Evely belga pap tartott az 1960-as évek végén egy elmélkedés sorozatot, lelkigyakorlatot arról, hogy miért csak keresztút van, és miért csak Jézus szomorúságában, fájalmában és kínjaiban akarunk, tudunk osztozni. A böjti negyven nap csodálatos felkészülést kínál a Húsvét örömeire. Mindnyájan boldogok vagyunk, hogy Jézus feltámadt, legyőzte a halált. Azonban ott van ötven nap a húsvéti időben, amikor az öröm útját nagyon is járhatnánk, együtt az asszonyokkal, a tanítványokkal, Szűz Máriával és Jézussal.

Luis atyának hála, lelkigyakorlatos tanítása kinyitotta sokak fülét és szemét, és több pap, plébánia kezdte el az Örömről / Fény útja imádságát a húsvéti időben, felidézve mindazt, ami azután történt, hogy Jézus meghalt, eltemették, és egy óriási követ gördítettek a sírbolt elé, amelyet katonákkal őriztettek. Ez az út is stációkból áll, amelyek a feltámadás utáni újszövetségi eseményeket idézik fel, és megörökítik a feltámadt Jézus tanítványaival való találkozásait. Tapasztaljuk meg mi is, milyen a fény, az öröm útján járni, élni nap mint nap.

I. Állomás – Jézus feltámad halottaiból

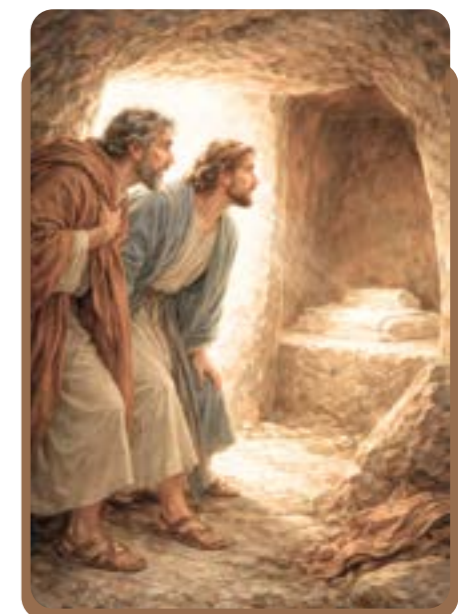
A csalódottságot, a szomorúságot és a félelmet egyszerre felváltja az öröm. Jézus nem fekszik holtan a sírban. Ő nincs már ott, mert feltámadt.

A mi szívünkben is ott lapulhatnak a fájdalom tüskéi, az el nem rendezett kapcsolatok szilánkjai, bűneink lenyomatai. És azért, hogy mindezt mások ne lássák, bezárjuk szívünk ajtaját, sőt katonákat is állítunk a kő mellé, nehogy valaki megzavarja sebeink nyalogatását. De Jézus kopogtat ezen az ajtón, és amikor beengedjük Őt a szívünkbe, a kőszív élő, hússzívvé változik, mert Jézus szeretete kiárad lelkünkbe, és a kő nem maradhat többé a helyén. A feltámadt Krisztus fénye ragyogja be lelkünket, és változtat meg bennünket: életre hív.

II. Állomás – A tanítványok látják az üres sírban hagyott lepleket

Az örömhírt hirdetik nekünk a papok a szószékről, az életükkel, és sok hívó is tanúságtételével. Mindezek ellenére sokszor kételkedünk a történetekben, kérdezősködünk, kutatunk az igazság után. És csak akkor hiszünk el valamit, amikor magunk is meggyőződünk róla. Így lehetett ez Péterrel és Jánossal is, akik maguk akarták látni azt, amit Mária Magdolna hírül adott – annak ellenére, hogy Jézus előre megmondta, mi fog történni vele.

Milyen jó, hogy Péterrel és Jánossal együtt beléphetünk mi is ebbe a sírba, és Jézus kendője és gyolcsa mellé odahelyezhetjük a mi lepleinket: mindazt, ami eddig eltakarta látásunkat, hallásunkat, hogy végre felfogjuk az örömhírt, és higgyük el: Jézus él.

III. Állomás – A feltámadt Jézus megjelenik Mária Magdolnának

Jézus sokszor közeledik hozzánk, és szeretné megmutatni magát. Tulajdonképpen mi is olyanok vagyunk, mint Mária Magdolna: ránézünk, beszélgetünk Jézussal, és mégsem látjuk meg Őt igazán. Csak akkor, amikor nevünkön szólít, és személyesen nekem, neked mondja: ne félj, mert szeretlek, és megváltottalak.

Amikor meghalljuk ezt a hangot, mi is leborulunk Jézus lábához örömkönnnyekkel, és tudjuk, hogy feladatunk van: hirdessük, osszuk meg az örömhírt másokkal is.

„Találkoztam az Úrral, a Megváltóval. Szeretete betöltött engem.”

IV. Állomás – Jézus megjelenik az emmauszi tanítványoknak

Jézus a legnehezebb pillanatokban is velünk van, amikor minden reménytelennek látszik. A csalódásunk és reményvesztésünk alapja sokszor az, hogy a saját fejünk után akarunk menni. Azt gondoljuk, mindent jól ismerünk és látunk, és ha valami másként történik, magunkba roskadunk – mindazok ellenére, hogy Isten rengeteg módon jelez felénk, és mutatná az utat vigaszt nyújtó testvérek, felkaroló családtagok által. Így halad Jézus velünk az úton: sokszor a kezünket is megfogja és bátorít. Meghalljuk-e a vigasztaló szavakat, vagy csak önmagunk és gondolataink körül forgunk? Ha pedig meghalljuk, tudjuk-e Isten tervének tulajdonítani, és felismerni társainkban Jézus vigasztaló hangját?

Elővesszük-e naponta a Bibliát, amelyen keresztül Isten szólni kíván hozzánk, és utat akar mutatni? A megtérés által igazi öröm lesz olvasni a Szentírást, és lángolni fog a szívünk, ahogy a tanítványoké. Meg fogjuk hallani Isten szavát és tervét velünk kapcsolatban: az örök életre hív bennünket.

V. Állomás – Az emmauszi tanítványok felismerik Jézust a kenyértörésben

Olyan sokszor nézünk, de nem látunk, és nem vesszük észre, mi az, ami valójában fontos. Pedig Jézus többször is gyógyított vakokat a tanítványok előtt: Bartimeust saját kérésére – „Dávid Fia, könyörülj rajtam! Add, hogy lássak!” – , a templomban kolduló fiataalt pedig maga szánta meg. Így szánta meg az apostolokat is, és megnyitotta szemüket, hogy lássanak, higgyenek és felismerjék: feltámadt a halálból, és ott jár közöttük.

Jézus ma is jelen van a kenyértörésben, az Eucharishtiában. Szeretné megmutatni magát mindnyájunknak. Szeretné, ha vallani tudnánk: hiszem, hogy jelen vagy az Oltáriszentségben, és a szentáldozáskor a lélek templomává alakítod emberi testünket.

VI. Állomás – Jézus megjelenik a tizenegy apostolnak

„Békesség veletek!” – mondja Jézus, és ezzel a köszöntéssel szeretné levenni a gyászleplet a tanítványokról, hogy többé ne szomorkodjanak és ne féljenek. Jézus meg akarja gyógyítani sebzett lelküket, ezért újra megjelenik közöttük, és különböző módokon tapasztalhatják meg, hogy Ő él. Megérinthetik sebeit, eszik előttük, és megnyitja értelmüket az Írások magyarázatával.

A szomorúság és félelem helyére békesség, hit, bizalom és öröm költözik a szívükbe. Miért jelent meg Jézus a tanítványoknak? Miért mutatta meg sebeit, és miért evett előttük? Azért, mert Jézus nekünk is meg akarja mutatni magát – mindenkinek úgy, ahogyan arra szüksége van. Jézus mindenkire a saját útján jön el, hogy valóban higgyünk, és tanúságot tudjunk tenni róla. A személyes Isten-élmény, a megtapasztalás az, ami a hit útjára vezet. Hogy Jézus miként tervezi a találkozást velünk, az nagyon egyéni. Szól az elménkhez - ahogy a

tanítványoknak is az Írások által magyarázatot adott -, de leginkább a szívünkhöz akar szólni. Bátorságot akar adni, és el akar tölteni bennünket az Ő békéjével, hogy később tanítványként mi is tanúságtévőkké váljunk, és hirdessük Jézus csodáit az életünkben.

VII. Állomás – Jézus hatalmat ad tanítványainak a bűnök bocsánatára

Sokszor szeretnénk, hogy Jézus közvetlenül szólítson meg bennünket, békességet adjon háborgó szívünknek, és meggyógyítson lelki vagy testi sebeinkből. De megértjük-e, hogy ez akkor lehetséges, amikor Jézus békessége kiárad a szívünkbe. Jézus felkínálja a lehetőséget, hogy békességre jussunk önmagunkkal, embertársainkkal és magával Istennel is. Ha a Léleknek utat engedünk, megindul a gyógyulás folyamata, és képesek leszünk kimondani rejtett bűneinket, mert tudjuk, hogy Jézus megbocsátja azokat, ha igaz bűnbánattal visszük elé - ma papjai által, a gyónás szentségében.

Jézus azonban ugyanazt a nagylelkű irgalmasságot várja tőlünk is: bocsássunk meg másoknak. Akkor leszünk igazán szabadok szeretni, és az Ő útjára lépni. Az Úr imája az alap: „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.” Jézus megadta nekünk a megbocsátás lehetőségét. Uram, köszönöm, hogy Te nagyvonalú és irgalmas vagy, eltörlöd vétkeinket és szeretsz bennünket! Örömmel hirdethetjük: Van megbocsátás; békéd és nyugalmad tölti be lelkemet.

VIII. Állomás – Jézus megjelenik Tamásnak

Mi is sokszor hitetlenkedünk, mint Tamás. De miért nem volt jelen Tamás akkor, amikor Jézus megjelent a tanítványoknak? Vannak, akik szerint lassú, körülményes ember volt. Talán magunkra ismerünk: hányszor késtünk el templomból vagy megbeszélte találkozókról, mert... és mindannyian kereshetjük a kifogásokat. Egy azonban közös: sokszor mi vagyunk a középpontban, nem Jézus.

Aztán mégis vágyunk arra, hogy mi is megélhessük azt, amit mások tanúságtételként elmondanak. Talán nem is hiszünk el, hogy igaz. Jézus azonban ismeri önző természetünket, lehajol hozzánk, felemel magához, és megmutatja önmagát nekünk is – azon a módon, amire szükségünk van ahhoz, hogy higgyünk. És amikor megtapasztaljuk jelenlétét, mi is örömmel hirdetjük: **Találkoztam az Úr Jézussal.**

IX. Állomás – Jézus megjelenik az apostoloknak a Tibériás tavánál

Megint rádöbbenünk arra, hogy egyedül nem megy. Hiába próbálkozunk, sokszor nem sikerülnek a terveink, elképzeléseink. Jézus szelíd hangon szól hozzánk ilyenkor is, és szeretné, ha meghallanánk útmutatását. Szavának ereje van, mert Isten Lelke él benne.

Ezt az erőt adja nekünk a Szentlélek által, hogy mi is megtapasztalhassuk Isten végtelen hatalmát, szeretetét és gondoskodását. Ez az erő az, amely képessé tesz bennünket arra, hogy emberhalászokká váljunk, és meghívjunk sokakat az Úr asztalához, a mennyei lakomára.

X. Állomás – Jézus átadja a főhatalmat Péternek

Jézus meg akarja mutatni, hogy megbocsát mindnyájunknak. Péternek, aki megtagadta Őt, szívből megbocsát – sőt, mivel tudja, hogy Péter már megtanulta sokféle módon szeretni (filia, agapé), ezért rábízta a nyáját. Jézus, a Jó Pásztor, aki elment az egyetlen elveszett juhért is, most ezt a pásztori szerepet Péterre bízta.

Ezentúl Péter lesz az, aki elmegy az elveszett juhokért, akár élete árán is. Minket is meghív Jézus, hogy kövessük Őt – akkor is, ha „csak a királyi papságba” tartozunk. A meghívás tétje a kegyelem, az örök élet. Jézus mindnyájunkhoz szól, hozzád is, hozzám is: **„Kövess engem!”**

XI. Állomás – Jézus tanítványait a világba küldi

Óriási feladatot bízott ránk az Úr: menjünk, és hirdessük az Örömhírt másoknak. Micsoda boldogság számunkra, hogy mi már meghallottuk az Ő szavát, és tanítványai lehetünk. Mekkora áldás, hogy most minket küld a világ minden zegébe-zugába, hogy hirdessük: Jézus, Isten Fia, feltámadt és él.

Ő erőt és hatalmat adott nekünk, hogy hirdessük Isten igéjét, és segítsünk másokat eljutni Jézushoz, az Isten Bárányához. Így hívhatjuk el testvéreinket az Atya szeretetére, a bűnök bocsánatára és a jézusi tanítás továbbadására.

XII. Állomás – Jézus a mennybe megy

Az apostolok most már nem keseredtek el, hogy Jézus elmegy. Tudták jól, hová megy: a Mennyei Atyához, hogy helyet készítsen számukra – számunkra. Boldogok voltak, mert megtanulták, hogy a halállal nem ér véget az élet. Jézus megmutatta a reményt: van feltámadás, örök élet.

De már most megízlelhetjük a mennyország ízét, amikor imádjuk és dicsőítjük Istent. A dicsőítésben megtapasztaljuk az Ő jelenlétét. Ezt élték át az apostolok is: mindig a templomban voltak, és dicsőítették az Istent. Ezt az örömet mi is megtapasztalhatjuk az imában és a dicsőítésben.

XIII. Állomás – Az apostolok Máriával együtt imádkozva várják a Szentlélek eljövételét

A tanítványok most már tudják – mert többféleképpen megtapasztalták –, hogy Jézus igazat szólt. Beszélte a feltámadásáról, és az valóban bekövetkezett; ennek ők többszörösen is tanúi lettek. Most már van hitük, és hisznek Jézus szavában.

Imádságos szívvel várják a Szentlelket, akit Jézus megígért nekik: **„Ti néhány nap múlva a Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni.”** Mi is meghívást kaptunk arra, hogy ugyanilyen nyitott szívvel és lelkesedéssel várjuk, hogy a Szentlélek eltöltsön bennünket.

XIV. Állomás – Jézus elküldi a Szentlelket

A tanítványok együtt voltak, egységben, így várták azt, amit Jézus megígért nekik: a Szentlelket. Nem tudták, mi fog történni, de egyet tudtak és akartak: készek voltak átadni életüket – testüket, lelküket, szívüket – teljesen Jézusnak.

A Szentlélek ott tud leginkább munkálkodni, ahol a szívek megnyílnak; ahol már nem csak ésszel akarjuk megérteni és befogadni az igazságot; ahol az általunk emelt falak lehullanak, és nem vágyunk másra, csak Isten jelenlétére és vezetésére.

A tanítványokat eltöltötte a Szentlélek, és különböző nyelveken kezdtek beszélni a Lélek indítására. Amikor az öröm túlcserél, és a Lélek nyelveken szól bennünk, akkor valójában a Mennyei Atyákkal beszélgetünk egy nagyon bizalmas, bensőséges módon.

ZÁRÓIMA

Dicsőítünk Téged, Jézus, mert feltámadásod fényével beragyogtad életünket, és hálát adunk minden kegyelemért, minden találkozásért, amelyben megérinthettük szeretetedet. Köszönjük, hogy velünk jártad az öröm útját, és ma is közöttünk élsz. Magasztalunk, Atyánk, mert végtelen jóssággal hordozol bennünket, és nem szűnsz meg hívni az élet teljességére. Köszönjük, hogy Jézusban megmutattad arodat, és Szentlelked által ma is vezetni akarsz minket. Szentlélek Isten, dicsérünk Téged, aki örömmel és fényel töltöd be szívünket; hálát adunk, hogy megerősítesz, felemelsz, és új éneket adsz ajkunkra. Tölts el minket világossággal, hogy életünk dicséret legyen az Atya előtt. Urunk, fogadd hálánkat, és engedd, hogy örömünk túláradjon, hogy minden nap Téged dicsőítsünk szavainkkal, tetteinkkel, egész életünkkel.

Ámen.

■ B.A.

Vidámmá teszem a szívüket

Kató néni a kápolna mögötti erdőben különleges meglepetést készített a gyerekeknek. A nagy fenyőfa alatt ágakból és mohából egy kis barlangot épített. A barlangban egy deszka fektet, rajta gondosan összehajtott fehér lepedő. A gyerekek köré gyűltek.

– Mi ez? – kérdezték kíváncsian.

Kató néni mosolygott.

– Egy történet kezdete – mondta, és leült köztük.

Jézus három éven át élt együtt az apostolokkal, és tanította őket szeretni, jót tenni, segíteni. Olyan volt nekik, mint egy jó vezető, aki mindig tudja, merre kell menni.

A gyerekek bólogattak.

– Mint apa vagy anya – mondta Peti.

– Igen – folytatta Kató néni. – De amikor Jézus meghalt, a tanítványok nagyon szomorúak lettek. Olyanok voltak, mint egy nyáj pásztor nélkül.

Péter és János egy nagy kőre telepedtek a tóparton. A víz csendes hullámozott, de a szívükben nagy vihar dúlt. Péter sóhajtván mondta:

- Jézus meghalt... oda minden.

János lassan bólintott:

- Már nincs velünk. Nem tudjuk, mit tegyünk.

Olyan üres minden nélküle.

Mindketten hallgattak. A szél meglengette a fűszálakat, mintha együtt szomorkodna velük.

- Olyan jó volt vele lenni – mondta Péter. – Meggyógyította a betegeket, feltámasztotta barátunkat, Lázárt... és mindig vigasztalt minket.

János halkán hozzátette:

- Most pedig olyan elhagyatottnak érzem magam.

A tanítványok úgy ültek ott, mint akiknek a szívéből kihunyt a fény.

Ahogy ott ültek, egyszer csak valaki kiáltani kezdett a távolból:

– Péter! János!

Felkapták a fejüket. Mária Magdolna futott feléjük, arca ragyogott, szeme csillogott, haja lobogott a szélben, kendője majdnem lecsúszott a fejéről.

– Képzeljétek... Jézus él! Találkoztam vele a kertben! – kiáltotta boldogan.

Péter és János egyszerre ugrottak fel.

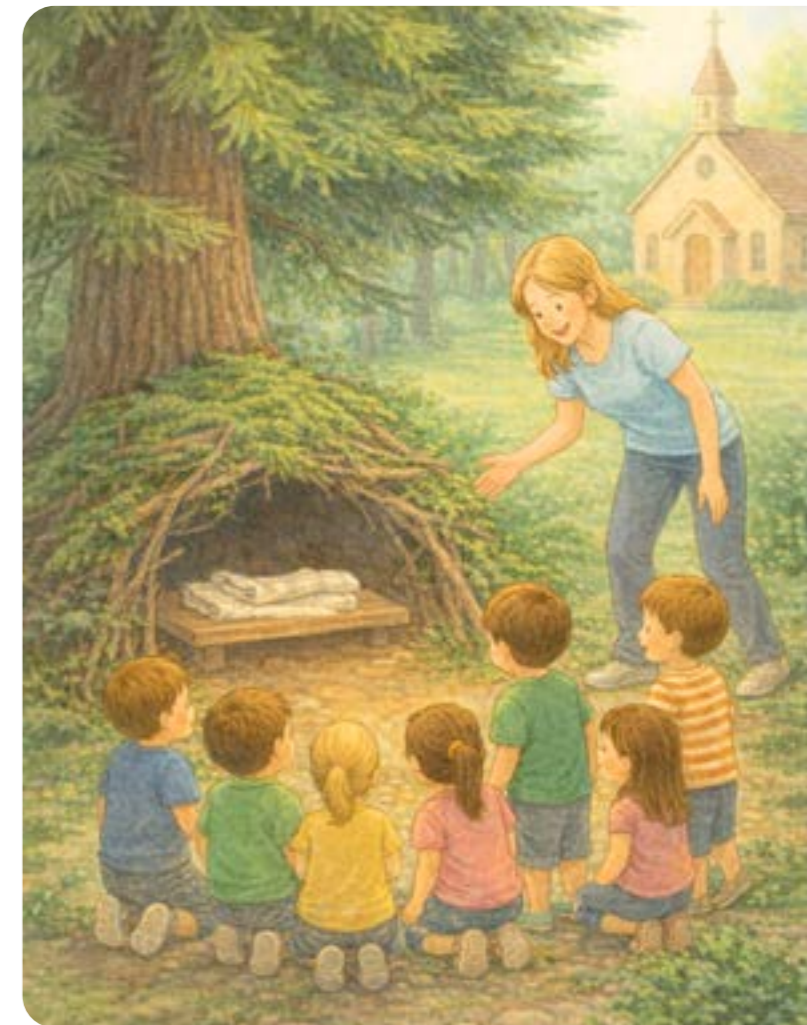
– Hogy-hogy él? – kérdezte Péter.

– Meséld el lassabban! – kérlelte János.

Mária leült melléjük, még mindig lihegve.

– Reggel elmentem a sírhoz. A kő el volt hengerítve... és bent csak a gyolcsokat láttam. Aztán valaki megszólított. Azt hittem, a kertész az... de amikor a nevemen szólított, tudtam, hogy Ő az! A Mester! Azt mondta, hozzam el nektek a hírt.

Péter szeme felcsillant.

– Fussunk a sírhoz!
 János gyorsabban futott, de megvárta Pétert, és együtt léptek be a sírba. Pont úgy találtak mindent, ahogy Mária Magdolna mondta: a leplek ott feküdtek, Jézus pedig nem volt ott.

A gyerekek bekukucskáltak a barlangba, és valóban nem volt ott más, csak a deszkán összehajtott lepedő.
 – Mit gondoltok, mit érezhettek a tanítványok? – kérdezte Kató néni.
 A gyerekek sorra mondták:
 – Meglepődést!
 – Örömet!
 – Várakozást!
 – Így van – bólintott Kató néni. – A bánatuk egyszerre örömmre fordult. És a meglepetések csak folytatódtak...

Egyik este halászni indultak a tanítványok, ahogy régen tették. Egész éjjel kint voltak a vízen, mégsem fogtak semmit. Már pirkadt, amikor a parton egy ember megszólította őket:
 – Van valami ennivalótok?
 – Semmit sem fogtunk – felelték fáradtan.
 – Vessétek ki a hálót a bárka jobb oldalán!
 A tanítványok engedelmessé váltak, és a háló megtelt, roskadásig, csillogó halakkal.
 – A Mester az! – kiáltotta János.

Péter erre felkapta a köntösét, azonnal beugrott a vízbe, és kiúszott Jézushoz, a többiek pedig követték a bárkával. Jézus a parton várta őket sült hallal és kenyérral.

Evés után Jézus félrehívta Pétert, és érdekes kérdést tett fel neki:

- Szeretsz engem?
- Péter szíve majd kiugrott a helyéről, olyan boldog volt, hogy újra bizonyíthat.
- Igen, Uram – felelte.
- Akkor vigyázz a nyájamra – mondta Jézus.
- A gyerekek összenéztek.
- A bárányokra? – kérdezte Maja.
- Nem – mosolygott Kató néni. – Az emberekre, akik Jézust követték. Innentől kezdve Péter lett az új vezető. Jézus átadta neki ezt a feladatot.
- Hú, az aztán nehéz lehetett – mondta Misi.
- Igen – felelte Kató néni. – De Péter szíve tele volt örömmel, mert tudta: Jézus él, és vele van.

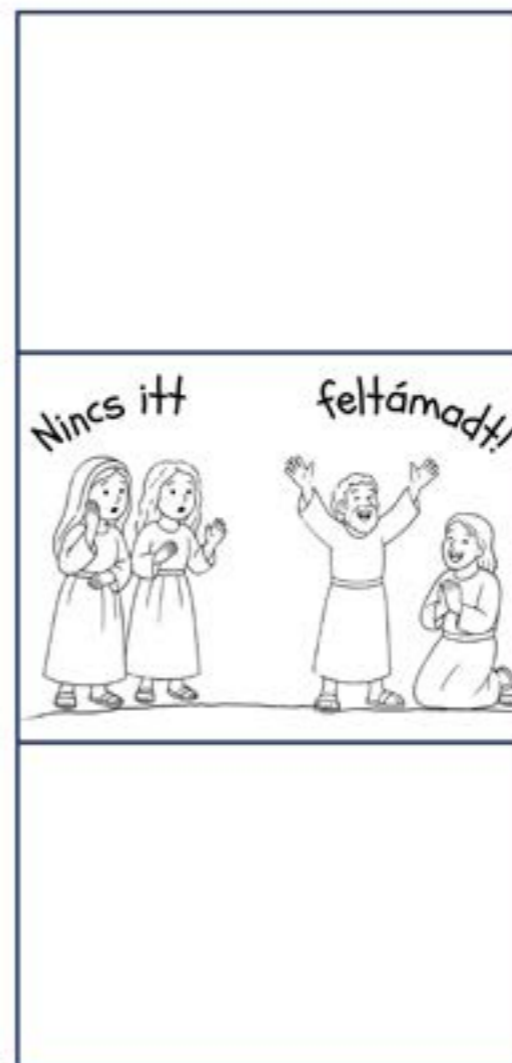
A gyerekek újra a kis barlangra néztek. Már nem üresnek látták, hanem tele reménnyel.
 – Akkor Jézus most is azt akarja, hogy a szívünk vidám legyen? – kérdezte halkán Bea.
 Kató néni bólintott.
 – Igen. Ez a legnagyobb ajándéka. És ezt az örömet mi is továbbadhatjuk egymásnak.
 A fák között átsütött a nap. A gyerekek úgy érezték, mintha a fény beragyogná a szívüket.

■ Alexa

Íme néhány beszélgetésindító kérdés a „Vidámmá teszem szívüket” című meséhez:

- Miért változott a tanítványok szomorúsága örömmé?
- Tudjátok, hogy ma ki vezeti az Anyaszentegyházat?
- Ismeritek őt név szerint is? (Ha nem, kérjétek meg anyát vagy apát, hogy mutassák meg nektek a fényképét!)
- Ismerjétek meg a pápát kicsit közelebbről!

Szent sír

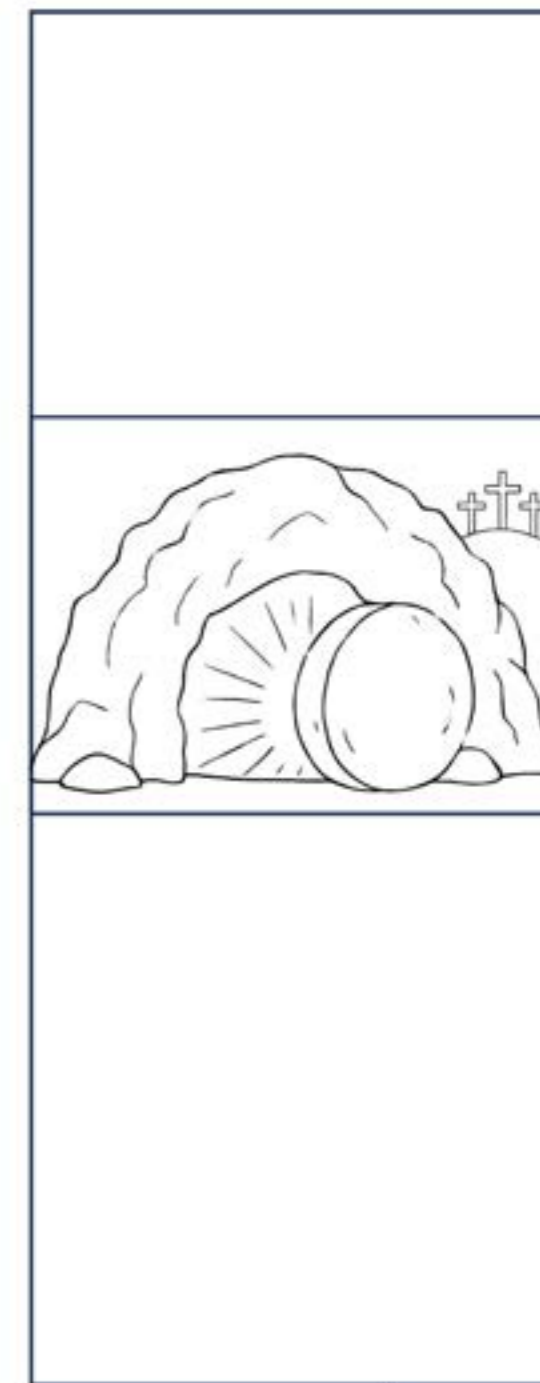

↑
 ezt ragaszd a belső fiókra

Leírás: közepes méretű gyufásdobozhoz

- Színezd ki a képeket.
- Vágd ki a sablonokat.
- Az asszonyokat és az apostolokat ábrázoló képet ragaszd a doboz belsejébe (oda, ahol a gyufák vannak).
- A szent sírt ragaszd a doboz külső részére.
- Rakd össze a dobozt.

Ha balra húzod ki a fiókot, az asszonyok érkeznek az üres sírhoz.
 Ha jobbra húzod ki, akkor az apostolok jelennek meg.

↑
 ezt ragaszd a külső részre

2025/2026-OS TANÉV MAGYAR MISÉI ÉS PROGRAMJAI

Szent Henrik-katedrális

Pyhän Henrikin aukio 1 A, Helsinki

2026. május 16.

15.00

15.00

16.00

17.00

MAGYAR SZENTMISE

Foglalkozás gyerekeknek

Gyóntatás

Magyar szentmise

Szeretetvendégség

Biblia egy év alatt – kiscsoportos találkozók

2026. április 21.

18.00

Online

2026. május 05.

18.00

Online

2026. május 19.

18.00

Online

Más helyszín:

Kirándulások

2026. április. 19.

12.00-16.30

Kirándulás Oittaa-ba

Helyszín: Ulkoilukeskus Oittaa, Kunnarlantie 33-39, 02740 Espoo

Találkozás: Angry Bird játszótérnél

Program: focizás, tollasozás, rövid kirándulás, uzsonnára sütögetés

Hozzatok magatokkal: labdát, tollast, stb. enni- és innivalót

2026. május. 02.

14.00-17.00

Kirándulás

További információk hamarosan a weboldalon lesznek elérhetőek, illetve Vámosi Petitől kérhetőek.

Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk: FI 6715 4430 0025 1780

Név: Mafinka ry

További információk:

www.mafinka.fi

